

Sygn. akt VI ACa 567/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SA Agata Zając (spr.)

Sędzia SA Ksenia Sobolewska-Filcek

Sędzia SO (del.) Mariusz Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2018 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. Ż.

przeciwko L. T., B. A., M. S., J. W.

o zapłatę

na skutek skargi powódki o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 12 kwietnia 2018 r. sygn. akt VI ACa 1840/16

postanawia:

odrzuć skargę.

sygn.. akt VI ACa 567/18

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 11 lipca 2018 r. A. Ż. wniosła o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2018 r. sygn. akt VI ACa 1840/16.

W uzasadnieniu podniosła, że powyższe orzeczenie zostało wydane z naruszeniem art. 224 § 1 k.p.c. i art. 232 zd. 2 k.p.c., gdyż sąd zamknął rozprawę bez przeprowadzenia dowodu z pism znajdujących się w aktach sprawy, a dotyczących zeznań podatkowych złożonych przez (...) Bank (...) S.A. za okres 1991 i 1992 r. Ponadto skarżąca wskazała, że sąd oddalając jej wniosek dowodowy o zwrócenie się do Okręgowej Rady Adwokackiej o złożenie informacji o dacie wpisu J. H. na listę adwokatów uniemożliwił dowiedzenie się przez skarżącą, że J. H. nie znajduje się na liście adwokatów, lecz na liście Okręgowej Izby Radców Prawnych w W..

Skarżąca wniosła o uchylenie w całości wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., przeprowadzenie dowodu z pism z dnia 7 października 2002 r. sygn. akt I C 573/98 k. 491, potwierdzenia odbioru k. 495, z dnia 17 października 2002 r. k. 494 i z dnia 25 października 2002 r. k. 496 oraz o zmianę wyroku i zasądzenie na jej rzecz kwoty 3 480 980 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Podstawę badania skargi pod kątem wniesienia w przepisany terminie, dopuszczalności oraz oparcia na ustawowej podstawie wznowienia stanowi art. 410 k.p.c. zgodnie z którym w przypadku stwierdzenia braku choćby jednego z wymienionych warunków, Sąd odrzuci skargę.

Uregulowanie zawarte w art. 410 § 1 k.p.c., w jego aktualnym brzmieniu, należy rozumieć w ten sposób, że wykracza ono poza ramy postępowania wstępnego ze skargi o wznowienie postępowania. Zastosowanie tego przepisu oznacza zatem, że stwierdzenie na posiedzeniu niejawnym dopuszczalności wznowienia nie ogranicza się do badania, czy wskazane przez skarżącego okoliczności dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia. Wskutek uchylenia art. 411 k.p.c. (co nastąpiło z dniem 6 lutego 2005 r. na podstawie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych), stwierdzenie na posiedzeniu niejawnym dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania nie jest już bowiem ograniczone do badania, czy wskazane przez skarżącego okoliczności są oparte na podstawie przewidzianej w ustawie, lecz obejmuje także ocenę, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. W wyniku przeprowadzonej kontroli wstępnej skarga ulega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, lecz także wtedy, gdy przytoczone w niej okoliczności dają się wprowadzić podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2018 r. II CZ 105/17).

Nadzwyczajny charakter tego środka zaskarżenia, powoduje bowiem, iż przywrócenie stanu sprzed zamknięcia ulegającemu wznowieniu postępowania sądowego może nastąpić wyłącznie z powodów ściśle określonych w ustawie (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2014 r., III CZ 55/14, nie publ.).

W przedmiotowej sprawie skarżąca nie oparła swojej skargi na żadnej z podstaw wznowienia spośród wskazanych w art. 401, 401¹ i 403 k.p.c.

Z treści skargi wynika, że skarżąca kwestionuje przebieg postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sądy obu instancji.

Z akt sprawy wynika, że już w postępowaniu przed Sądem Okręgowym powódka powoływała się na wskazane w skardze dokumenty znajdujące się w aktach sprawy I C 573/98 i że z aktami tej sprawy sędzia sprawozdawca się zapoznał (k. 243 akt). Także Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. do wskazywanych przez skarżącą dowodów się odniósł.

Nie zatem podstaw do uznania, że wniosek o wznowienie postępowania został oparty na art. 403 § 2 k.p.c. Przepis ten odnosi się bowiem do późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Orzecznictwo sądowe dotyczące powyższego przepisu wyraźnie podkreśla, że wykrycie dotyczy okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nie znanych stronom, nie oznacza zaś okoliczności i dowodów znanych w poprzednim postępowaniu, a tylko niedostrzeżonych przez stronę. Inaczej bowiem skarga o wznowienie służyłaby korygowaniu błędów popełnionych przez stronę przy prowadzeniu poprzedniej sprawy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lutego 2018 r., I CZ 4/18).

Skarga o wznowienie postępowania nie jest zaś instrumentem do negocjowania wadliwych, zdaniem strony, postanowień dowodowych sądu w prawomocnie zakończonej sprawie.

Na marginesie można zaznaczyć, że choć skarga A. Ź. o wznowienie postępowania zawierała braki formalne, to zgodnie z § 104 ust.1 regulaminu sądowego, Przewodniczący nie jest obowiązany wezwać do ich uzupełnienia, jeżeli z treści pisma wynika, że podlega ono odrzuceniu.

Uznając, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.